

<https://leopolis.name/uk/eternal-9565-rudolf-vajgl-lyudyna-shho-rozrobyla-pershu-vakczynu-u-lvovi>

Рудольф Вайгль: людина, що розробила першу вакцину у Львові

Уявіть собі світ, де [епідемія](#) висипного тифу лютує, забираючи тисячі життів. У цій темряві з'являється герой - [Рудольф Вайгль](#), скромний вчений. Його історія - це не просто розповідь про наукові досягнення, а й про самовідданість, мужність і безмежну любов до людства.

Вайгль не шукав слави чи визнання. Його рушійною силою було щире бажання допомогти людям. Він ризикував власним життям, щоб розробити вакцину проти смертельної хвороби, і врятував тисячі людей від неминучої загибелі.

Ця стаття розповість про життя і діяльність Рудольфа Вайгля, про його наукові здобутки та про те, як він здолав одну з найстрашніших хвороб того часу.

Біографія

Рудольф Штефан Ян Вайгль - відомий біолог та імунолог, народився 2 вересня 1883 року у Пршерові, Чехія. Його батьки були чеськими німцями. Коли йому було п'ять років, помер батько. Пізніше опіку над хлопчиком взяв вітчим, який вчителював у гімназії у місті Стрий, яку закінчив сам Рудольф.

Після закінчення школи Вайгль навчався на біологічному факультеті Львівського університету. А після студіювання майбутній вчений працював асистентом у професора Йозефа Гіляровича й під його керівництвом захистив докторську дисертацію та став викладати у тому ж Львівському університеті.

Рудольф потрапив до армії в роки Першої світової війни, й служив військовим лікарем. Науковець зіткнувся з епідемією висипного тифу на фронті серед австрійських військових і радянських полонених, й у 1918 році він виготовив вакцину проти епідемічного висипного тифу, що врятувала багато життів.

Створення вакцини

На медичному факультеті Львівського університету науковець виготовив першу пробну вакцину. Препарат виготовляли з вошей, які були штучно заражені збудником тифу. Рудольф самостійно вивів особливий вид вошей - платтяну вошу (*pediculus vestimenti*), що була найбільш придатна для виробництва вакцини. Вчений 12 днів вирощував здорових вошей, а пізніше заражав їх мікробами висипного тифу. Також він самостійно сконструював інструменти, якими під мікроскопом вошам робив клізми зі збудником. Після таких процедур заражену вошу вирощували ще п'ять днів, а потім перемелювали в порошок й виготовляли з неї вакцину.

Протягом всієї цієї процедури, котра тривала приблизно 17 днів, вошей треба було годувати, а вони, як відомо, харчуються тільки теплою кров'ю живої істоти. Тому Вайгль винаймав добровольців, котрі погоджувались годувати вошей. Таким донорам прив'язували на руку або стегно спеціальні коробочки, наповнені вошами.

Добровольців вакцинували перед тим, як їх почали кусати воші, аби ті не заразилися тифом. Першу партію заражених вошей потрібно було б годувати донорам, котрі не були вакциновані, бо вакцини як такої ще не було. Тоді науковець пішов на подвиг й сам годував тифозних комах. При цьому він двічі заражався тифом - перехворів, вижив, але вакцину все ж створив й сам випробував першу на собі.

Підсумки

Рудольф Вайгль помер у 1957 році, залишивши після себе багату наукову спадщину. Його вакцина проти висипного тифу рятувала мільйони життів у всьому світі. Він також

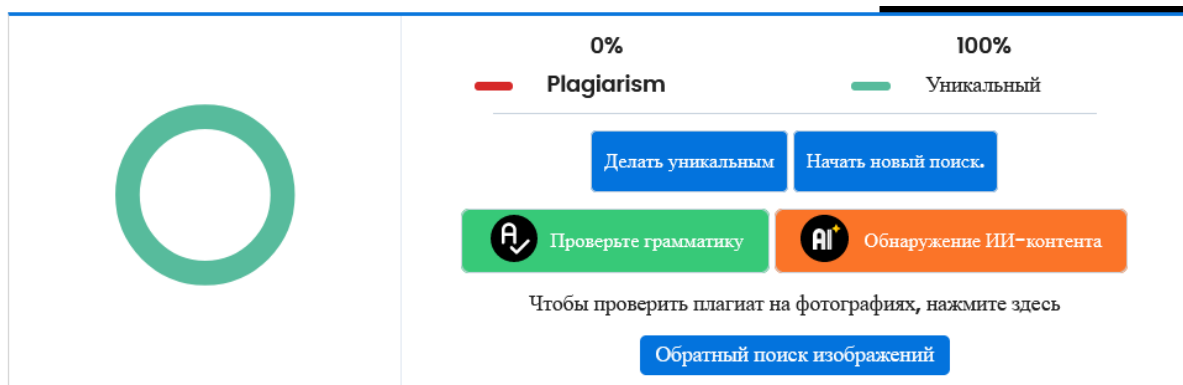
зробив значний внесок у вивчення інших інфекційних захворювань, таких як жовта лихоманка та енцефаліт.

Вайгль був не лише видатним науковцем, але й гуманістом. Він щиро вірив у силу науки і використовував свої знання для допомоги людям. Його самовідданість і мужність надихають нас і сьогодні.

Вайгль - справжній герой, чиє ім'я назавжди вписано в історію медицини. Його життя та діяльність слугують прикладом того, як людина може змінити світ на краще.

Пам'ятник Рудольфу Вайглю

Рудольф Вайгль: создатель первой вакцины во Львове

Представьте себе мир, охваченный [эпидемией](#) сыпного тифа, уносящей жизни тысяч людей. В этой тьме появляется герой - скромный ученый [Рудольф Вайгль](#). Его история - это не просто рассказ о научных достижениях, но и о самоотверженности, мужестве и безграничной любви к человечеству.

Вайгль не искал славы или признания. Его движущей силой было искреннее желание помочь людям. Он рисковал собственной жизнью, чтобы разработать вакцину против смертельной болезни, и спас тысячи людей от неминуемой гибели.

Эта статья расскажет о жизни и деятельности Рудольфа Вайгля, о его научных достижениях и о том, как он победил одну из самых страшных болезней того времени.

Биография

Рудольф Штефан Ян Вайгль - известный биолог и иммунолог, родился 2 сентября 1883 года в городе Пршеров, Чехия. Его родители были чешскими немцами. Когда ему было пять лет, отец умер. Позже опеку над мальчиком взял отчим, который преподавал в гимназии в городе Стрый, которую окончил и сам Рудольф.

После школы Вайгль учился на биологическом факультете Львовского университета. После окончания учебы будущий ученый работал ассистентом у профессора Йозефа Гиляровича, под его руководством защитил докторскую диссертацию и стал преподавать в том же Львовском университете.

В годы Первой мировой войны Рудольф был призван в армию и служил военным врачом. На фронте среди австрийских военных и советских пленных ученый столкнулся с эпидемией сыпного тифа, и в 1918 году он создал вакцину против эпидемического сыпного тифа, которая спасла множество жизней.

Создание вакцины

Первую пробную вакцину ученый создал на медицинском факультете Львовского университета. Препарат изготавливали из вшей, которых искусственно заражали возбудителем тифа. Рудольф самостоятельно вывел особый вид вшей - платяную вошь (*Pediculus vestiment*i), которая была наиболее пригодна для производства вакцины. Ученый 12 дней выращивал здоровых вшей, а затем заражал их микробами сыпного тифа.

Также он самостоятельно сконструировал инструменты, с помощью которых под микроскопом делал вшам клизмы с возбудителем. После таких процедур зараженную вошь выращивали еще пять дней, а затем перемалывали в порошок и из него готовили вакцину.

На протяжении всей этой процедуры, которая длилась около 17 дней, вшей нужно было кормить, а они, как известно, питаются только теплой кровью человека. Поэтому Вайгль нанимал добровольцев, которые соглашались кормить вшей. Этим донорам на руку или бедро привязывали специальные коробочки, наполненные вошами.

Добровольцев вакцинировали перед тем, как их начинали кусать воши, чтобы те не заразились тифом. Первую партию зараженных вшей нужно было бы кормить донорами, которые не были вакцинированы, так как вакцины как таковой еще не было.

Тогда ученый совершил подвиг и сам выкормил тифозных насекомых. При этом он дважды заражался тифом. Переболел, выжил, но вакцину все же создал и сам испытал первую на себе.

Итоги

Рудольф Вайгль умер в 1957 году, оставив после себя богатое научное наследие. Его вакцина против сыпного тифа спасла миллионы жизней во всем мире. Он также сделал значительный вклад в изучение других инфекционных заболеваний, таких как желтая лихорадка и энцефалит.

Вайгль был не только выдающимся ученым, но и гуманистом. Он искренне верил в силу науки и использовал свои знания для помощи людям. Его самоотверженность и мужество вдохновляют нас и сегодня.

Памятник Рудольфу Вайглю